19 Αυγούστου 2026

Βαρνάβας & Αλέξανδρος Κυριαζής: Έχουμε και οι δύο μια αντιπάθεια προς τους θεατρινισμούς

/ Γενικά Θέματα / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Πολυμέσα - Multimedia / Συνεντεύξεις

Πατέρας και γιος, δύο διαφορετικές καλλιτεχνικές διαδρομές, μία κοινή γλώσσα: η αγάπη για την τέχνη. Ο κορυφαίος ηθοποιός και σκηνοθέτης Βαρνάβας Κυριαζής και ο χορευτής, χορογράφος και performer, Αλέξανδρος Κυριαζής μιλούν για τη σχέση τους, τα πάνω και κάτω τους κι όλα όσα έμαθε ο ένας από τον άλλο.

-Τι θυμάσαι πιο έντονα, Αλέξανδρε, από τον τρόπο που μεγάλωσες δίπλα στον πατέρα σου; Θυμάμαι να μεγαλώνω δίπλα από έναν άνθρωπο με επιβλητική παρουσία και ικανό για τα πάντα. Ο πατέρας μου έκτισε με τα χέρια του το οικογενειακό μας σπίτι, έφτιαξε βάρκα από μηχανή λεωφορείου, έκανε όποια δουλειά περνάει από το μυαλό σας και ακόμη και σήμερα, στα εβδομήντα τόσα του, περιποιείται τον κήπο του με μεγάλη αγάπη και αφοσίωση. Θυμάμαι να μεγαλώνω κοντά σε έναν άνθρωπο ικανό για τα πάντα.

–Βαρνάβα, πώς θυμάσαι τον Αλέξανδρο ως παιδί; Ένα αεικίνητο μωρό, παιδί, έφηβο ακόμα και ενήλικα, δηλαδή τώρα. Έπρεπε πάντα, όπως και τώρα, να κινείται

όρθιος. Του είναι αδιανόητο να μην κινείται. Επίσης, πάντα πάλευε με τον ύπνο. Ώρες ατέλειωτες να τον κρατώ αγκαλιά και να προσπαθώ να τον κοιμίσω. Έπεφτε μαχόμενος, μετά από φοβερή εξάντληση.

–Τι του είπες, όταν έφευγε για το Παρίσι, για να ασχοληθεί με τον χορό; Δεν στάθηκα ποτέ εμπόδιο σ’ αυτό που ήθελε να κάνει. Παρά το γεγονός ότι προσπάθησα να τον μεταπείσω. Το ίδιο προσπάθησα και με τα τέσσερα παιδιά μου, την Ερμίνα, ηθοποιό και σκηνοθέτρια, τη Σεμέλη, ηθοποιό και τη Μάγια, σκηνοθέτρια θεάτρου.

–Προσπαθούσες να τους αποτρέψεις, γιατί ήξερες ότι ο καλλιτεχνικός δρόμος είναι δύσκολος; Ναι, ανησυχούσα μήπως δυσκολευτούν στον δρόμο που διάλεξαν και είχα αυτή την αγωνία και για τους τέσσερις. Όπως καταλαβαίνεις, δεν κατάφερα να μεταπείσω κανέναν και καμία!

–Αλέξανδρε, ο χορός πώς μπήκε στη ζωή σου; Ο χορός ήταν πάντα εκεί κατά κάποιο τρόπο. Ξεκίνησα πρώτη φορά όταν ήμουν πέντε χρονών και ενθουσιάστηκα. Πήγα την επόμενη μέρα στο σχολείο και έκανα το «λάθος» να το αναφέρω στους συμμαθητές μου. Δεν πήγα ξανά.

–Λόγω αντιδράσεων; Ναι. Κάπου στα 12 αποφάσισα να επιστρέψω και ξεκίνησα breakdance. Αλλά και πάλι, υπό την πίεση των φίλων, το άφησα. Στα 17 με πήγε ένα φιλαράκι στη σχολή του και ενώ πάλι είχα την πίεση και μια ελαφρά κοροϊδία γι’ αυτό που έκανα, δεν το άφησα ποτέ ξανά. Όσοι με ξέρουν από παιδί, έχουν την

εντύπωση ότι από πάντα χόρευα, πράγμα το οποίο ενώ δεν ισχύει, πιστεύω πως περιγράφει απόλυτα τη σχέση μου με την κίνηση. Ήταν εκεί πριν το ξέρω καν ο ίδιος.

–Θυμάσαι ποια ήταν η στιγμή που ήξερες ότι αυτός ήταν ο δρόμος σου; Ναι, θυμάμαι να βγάζω νούμερο στο παλιό μου φυλάκιο – άυπνος για τουλάχιστον τρεις μέρες – και να ακούω δυο παιδιά από την προηγούμενη σειρά να τσακώνονται για κάτι που τότε μού φάνηκε παντελώς ηλίθιο. Θυμάμαι να σκέφτομαι: «Πω ρε φιλέ, θέλω να χορέψω». Από τότε, κάθε επιλογή που έχω κάνει, έχει ως μοναδικό σκοπό να είμαι όσο πιο ελεύθερος μπορώ μέσα στο σώμα μου και στο μυαλό μου.

–Τι κάνετε μαζί όταν δεν υπάρχει θέατρο, πρόβες και επαγγελματικές υποχρεώσεις;

Βαρνάβας: Ο Αλέξανδρος ουσιαστικά απουσίαζε εφτά χρόνια από την Κύπρο και μετά απ’ αυτό, οι επαγγελματικές υποχρεώσεις και των δύο δεν άφηναν αρκετό χρόνο.
Αλέξανδρος: Ενώ δουλεύουμε και οι δύο πολύ κι εγώ έχω λείψει και λείπω αρκετά, μια φορά, κάθε φορά που είμαι Κύπρο θα πάμε να φάμε μαζί. Επίσης, ακόμη και αν ο ίδιος δεν το θεωρεί ποιοτικό χρόνο, κάποιες φορές μου επιτρέπει να εισβάλω στον κήπο του, για να βοηθήσω λιγάκι. Τέχνη; Εκεί να δείτε μικροδιαχείριση που πέφτει.

–Μεγάλωσες σ’ ένα «θεατρικό σπίτι». Με γονείς τη Μαρίνα Μαλένη και τον Βαρνάβα Κυριαζή. Πώς σε διαμόρφωσε αυτό; Νιώθω μεγάλο προνόμιο για τα πολλαπλά ερεθίσματα τα οποία έχω λάβει από παιδί, όσο αφορά την τέχνη. Οι αμέτρητες παραστάσεις, οι άνθρωποι, οι χώροι στους οποίους έχω βρεθεί, είμαι σίγουρος πως με έχουν επηρεάσει και έχουν συμβάλει σ’ αυτό που είμαι σήμερα, με τρόπους που δεν μπορώ ενδεχομένως να καταλάβω απόλυτα. Εν τοιαύτη περίπτωση, οφείλω να πω ότι έχω μεγαλώσει ταυτόχρονα σε ένα απόλυτα «κανονικό» σπίτι. Οι γονείς μου νιώθω ότι με προφύλαξαν από τον κόσμο του θεάτρου. Έτσι είχα την ευκαιρία να μεγαλώσω σαν ένας απόλυτα αντιδραστικός και «κανονικός» έφηβος.

–Πώς θα περιέγραφες τον πατέρα σου ως καλλιτέχνη; Ο Βαρνάβας Κυριαζής είναι παράδειγμα προς μίμηση, τελεία και παύλα. Μέχρι σήμερα διαβάζει με το ίδιο σθένος και πειθαρχία, σαν να είναι η πρώτη του παράσταση, ενώ έχει στην πλάτη του χρόνια που οι περισσότεροι καλλιτέχνες εύχονται να καταφέρουν να φτάσουν. Αγαπάει το θέατρο, όχι το να είναι ηθοποιός κι αυτό για μένα τα λέει όλα. Αντιμετωπίζει τη σκηνή και τον κάθε ρόλο με μια φοβερή μετριοφροσύνη και γι’ αυτό πιστεύω είναι κι όσο κάλος είναι. Δεν λέει ψέματα, απλά είναι αυτό που είναι.

–Και τι έχεις να πεις για τη Μαρίνα Μαλένη; Τώρα θα ακουστώ για μια ακόμη φορά σαν το πιο καλομαθημένο παιδί του νησιού αλλά όσοι την ξέρουν, γνωρίζουν πολύ καλά ότι είναι αδύνατο να κάνω διαφορετικά. Η μάνα μου, η Μαρίνα, είναι η επιτομή της καλής θέλησης και της ικανότητας να κάνει τον κόσμο γύρω της ένα φωτεινότερο μέρος. Σε επαγγελματικό επίπεδο, ήξερα πάντα ότι ενώ έτρεχε δέκα διαφορετικά πράγματα ταυτόχρονα, με κάποιο μαγικό τρόπο συμπεριφερόταν στο καθένα από αυτά σαν το πιο σημαντικό και μοναδικό πράγμα που θα έκανε ποτέ. Αυτό που ανακάλυψα αργότερα, ως ενήλικας, είναι πόσους νέους ανθρώπους έχει βοηθήσει. Έχω γνωρίσει αρκετούς ανθρώπους οι οποίοι ισχυρίζονται πως η μάνα μου τους έχει αλλάξει τη ζωή προς το καλύτερο. Καλλιτεχνικά, η Μαρίνα Μαλένη έχει μια εξαιρετική ικανότητα να «ποτίζει» τους ανθρώπους γύρω της, έτσι ώστε να ανθίσουν όπως αυτοί ορίζουν σωστό.

–Η Μαρίνα Μαλένη είναι η νέα Διευθύντρια του ΘΟΚ. Πώς αισθάνεστε γι’ αυτό;

Βαρνάβας: Είμαστε περήφανοι και της ευχόμαστε καλή δουλειά!
Αλέξανδρος: Είναι εξαιρετικά ικανή και ποτέ δεν κάνει τίποτα λιγότερο από αυτό που θεωρεί σωστό. Κι είμαι σίγουρος ότι αυτό θα κάνει και από τη νέα της θέση.
-Τι γονείς ήταν ο Βαρνάβας και η Μαρίνα; Λατρεύω τους γονείς μου. Είμαι τόσο τυχερός, ώστε να έχω μεγαλώσει με την -κάποιες φορές- αβάσταχτη πειθαρχία του πατέρα μου, την αστείρευτη πίστη της μητέρας μου και με την ατέλειωτη αγάπη

και των δύο. Όπως όλα τα παιδιά του κόσμου, θα μπορούσα κι εγώ να αποδώσω πολλές ευθύνες στους γονείς μου, πράγμα το όποιο έχω κάνει ξανά. Ακόμη κι όταν τους βάζω στο στόχαστρο της περιστασιακά αδυσώπητης κριτικής μου, όμως, έχω μπροστά μου δυο ανθρώπους που έκαναν και κάνουν το καλύτερο δυνατό για τα παιδιά τους.

–Ποια συμβουλή τους κρατάς έως σήμερα; Από τον πατέρα μου: «Στην τέχνη όλα είναι δανεικά. Δεν υπάρχει παρθενογένεση. Όλοι δανειζόμαστε ο ένας απ' τον άλλο κι έτσι εξελισσόμαστε». Από τη μητέρα μου: «Μην αφήνεις κανέναν να ορίζει τη συμπεριφορά σου. Ακόμη και όταν ο κόσμος είναι ανάποδος, εσύ μπορείς να πράττεις, όπως θεωρείς εσύ σωστό».

–Πιστεύετε ότι το ταλέντο είναι κάτι που κληρονομείται ή χτίζεται;

Βαρνάβας: Το ταλέντο δεν κληρονομείται. Χτίζεται. Για διαφορετικούς λόγους ο καθένας διαλέγει την τέχνη.
Αλέξανδρος. Το ταλέντο χτίζεται. Είναι πολύ βαρετή η ζωή με την οποιαδήποτε άλλη οπτική. Το ταλέντο δεν είναι κάτι που μπορεί κανείς να κληρονομήσει. Είναι το αποτέλεσμα αμέτρητων, όλο ένα και δυσκολότερων επιλογών, ενώ κρατάμε το παιδί μέσα μας ζωντανό και παιχνιδιάρικο. Τίποτα από τα δυο δεν είναι αρκετό μόνο του, εκεί είναι η δυσκολία. Στην ευκολία.
–Και πώς χτίζεται;

Αλέξανδρος: Με ατέλειωτες ώρες επανάληψης. Με το να αναθεωρούμε συνεχώς αυτό που ξέρουμε, ενώ ταυτόχρονα να το πρεσβεύουμε με απόλυτη σιγουριά για όσο το πιστεύουμε. Με πρωινά, μεσημέρια, βράδια ατελείωτης προπόνησης, πόνου και κούρασης, ενώ ταυτόχρονα επιμένουμε στο να ψάχνουμε πάντα το παιχνίδι μέσα σε αυτό που κάνουμε. Με το να αποκτήσουμε την υψηλότερη μορφή τεχνικής μόνο για να την αφήσουμε στο πλάι. Με το να εμφανιζόμαστε ακριβώς όταν δεν το νιώθουμε.

–Παρόλο που εκφράζεστε διαφορετικά καλλιτεχνικά, θα λέγατε ότι έχετε μια κοινή «γλώσσα»;

Βαρνάβας: Ναι, έχουμε κοινή γλώσσα, τη γλώσσα της τέχνης.
Αλέξανδρος: Θα έλεγα ότι και οι δύο έχουμε μια έλξη προς το ευθύ, το βατό και το ειλικρινές και μια αντιπάθεια προς τους θεατρινισμούς, τις υπερβολές και το θεαθήναι.
-Υπάρχει χάσμα γενεών στην τέχνη; Υπάρχει, δηλαδή, διαφορετική αντίληψη και προσέγγιση, «παλιάς» και «νέας» γενιάς;

Βαρνάβας: Δεν υπάρχει παλιά και νέα τέχνη και επομένως δεν υπάρχει διαφορετική αντίληψη ως προς το περιεχόμενο της λέξης «τέχνη». Η τέχνη είναι μία. Αν υπάρχει διαφοροποίηση, ευθύνεται ο τρόπος με τον οποίο την προσεγγίζουμε.
Αλέξανδρος: Υπάρχουν διαφορετικές σχολές, τεχνικές, μέθοδοι αλλά όλοι οι άνθρωποι, οι οποίοι έχουν επιλέξει να δουλέψουν ακατάπαυστα με την τέχνη τους, μπορούν να ξεχωρίσουν και να σεβαστούν ο ένας τον άλλον. Μια αγαπημένη μου δασκάλα έλεγε: «Το βάθος φαίνεται στα μάτια του ανθρώπου, όταν υπάρχει. Σπάνια μάς αφορά τι είδους βάθος είναι, συνήθως μάς αρκεί το ότι υπάρχει».
–Βαρνάβα, ποια ήταν η μεγαλύτερη πρόκληση στη δική σου καλλιτεχνική διαδρομή; Ο κάθε ρόλος και η κάθε σκηνοθεσία ήταν και θα συνεχίσει να είναι μεγάλη πρόκληση. Το τι με κράτησε όρθιο, ήταν και συνεχίζει να είναι, η πειθαρχία, η ταπεινοφροσύνη και η πίστη ότι υπηρετούμε το θέατρο και όχι το αντίθετο.

–Υπάρχει κάποιος ρόλος ή κάποια στιγμή στη σκηνή, που θεωρείς σταθμό στη ζωή σου; Πενήντα χρόνια θέατρο, πάνω από εκατό είκοσι ρόλοι, πάνω από σαράντα πέντε σκηνοθεσίες, όλα ήταν παιδιά μου. Όλα ήταν σταθμοί, προσθέτοντας ένα απειροελάχιστο χαλικάκι στην υποκριτική που και δέκα ζωές να είχαμε, δεν θα μπορούσαμε να την κατακτήσουμε στο εκατό τοις εκατό.

–Πόσα από αυτά που είστε σήμερα, οφείλονται στον άλλο;

Αλέξανδρος: Κατά κάποιο τρόπο, όλα.
Βαρνάβας: Τα παιδιά ακονίζουν τα δόντια τους πάνω στους γονείς τους, για να ανακαλύψουν τα όριά τους. Και οι γονείς ακονίζουν τα δόντια τους πάνω στα παιδιά τους, για να ανακαλύψουν αυτά που δεν ξέρουν για τα παιδιά τους. Ο ένας διδάσκει τον άλλο. Και κανείς από τους δύο δεν οφείλει κάτι στον άλλο. Και εγώ προσωπικά, ακόμα προσπαθώ να μάθω το υπέροχο μυαλό του Αλέξανδρου.
–Ποια είναι η μεγαλύτερη ομοιότητα και η μεγαλύτερη διαφορά σας;

Βαρνάβας: Η αταξία και η τάξη!

Αλέξανδρος: Η τάξη και η αταξία!
–Θα θέλατε να συνεργαστείτε στη σκηνή κάποια στιγμή;

Αλέξανδρος: αδιαμφισβήτητα.
Βαρνάβας: Θα το ήθελα πολύ. Εκεί να δεις τι έχει να γίνει!
-Τι κάνει ο καθένας σας επαγγελματικά αυτό τον καιρό;

Αλέξανδρος: Επί του παρόντος βρίσκομαι στην Αθήνα, όπου δημιουργώ μαζί με έναν αγαπημένο συνεργάτη και φίλο ένα καινούργιο έργο. Έχει τίτλο «The Chicken & The Duck» και θα παρουσιαστεί στο Dance Days Chania.
Βαρνάβας: Τώρα ο πατήρ ξεκουράζεται και ο υιός δουλεύει.
–Όταν κοιτάζετε πίσω, ποια είναι η πιο όμορφη σκηνή που έχετε μοιραστεί μαζί;

Βαρνάβας: Όταν τον μάθαινα ποδήλατο ή όταν τον μάθαινα κολύμπι!
Αλέξανδρος: Θυμάμαι να με μαθαίνει ποδήλατο. Θυμάμαι την πρώτη φορά σε ένα νηπιαγωγείο εκεί στη γειτονιά μας. Με κρατούσε από τη θέση του ποδηλάτου και έτρεχε δίπλα μου. Πριν το καταλάβω, με είχε αφήσει και μου φώναξε ότι τώρα τα καταφέρνω μόνος μου. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που ένιωσα παντοδύναμος.
STYLING: SHONA MUIR

Downtown, 2.8.2026

philenews.com